

Pane Bože, pošli megahit! 2

Tlač, Téma (SK), 24. 1. 2025

Pane Bože, pošli megahit! [✉](#)

☑ 24. 1. 2025, Zdroj: **Téma (SK)**, Strán: 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, Vydavateľ: **MAFRA Slovakia, a.s.**, Autor: **Karolina Lišková**, Sentiment: **Pozitívny**, Téma: **Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach**, Kľúčové slová: **Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach**
Dosah: 19 250 GRP: 0,43 OTS: 0,00 AVE: 40000 EUR

Pane Bože, pošli megahit!

Rubrika: ROZHOVOR

O rok v auguste oslávi slovenská kapela No Name, ktorej jadro tvoria bratia Timkovci, tridsať rokov na hudobnej scéne. „Stále v sebe máme tých chlapcov, ktorí chcú, aby si ľudia spievali ich pesničky,“ hovorí IGOR TIMKO (46), frontman, textár, skladateľ a pedagóg. Sen o slávnej kapele má korene už v ich detstve, ktoré prežili na košickom sídlisku. „Náš otec hral na svadbách a rôznych zábavách, takže hudbu sme mali odjakživa v krvi.“ Ako vznikali najväčšie hity kapely? Ako spomína na spoluprácu s Karlom Gottom? Ako sa ako ekonóm zapísal do dejín železnice? A ako funguje jeho dvojkariérové manželstvo so známou slovenskou zubárkou?

(Je to už viac ako dvadsať rokov, čo vznikol váš hit Prvá. Ako k tomu vlastne došlo?)

Pesnička vznikla pre moju ženu Silviu. Presne si pamätám ten moment – boli sme spolu v posteli. Ale nemyslím to tak, ako by to mohlo vyznieť. Jednoducho sme sa rozprávali. Začal som niečo rozprávať a ona to za mňa dopovedala. Žasol som. Silvia bola skutočne „prvá“ – vedela presne, čo chcem povedať, bola naladená na rovnakú vlnu ako ja. To na nej bolo a dodnes je neuveriteľne sexi. Spoločne súznie. Je to tým, že sme obaja „motorové myši“ – obaja máme zrýchlené tempo, plno aktivít. Učíme, pracujeme, podnikáme. Pravdepodobnosť, že Silvia niečo dopovie za mňa, je skrátka vysoká. A ak si niekto o mne myslí, že som rýchly, ešte nevidel ju. Rozprávame sa doslova naraz, a keď nastane ticho, je to preto, že sa niekto napije alebo nadýchne. Je to náročné, ale dá sa na to zvyknúť.

(V roku 2006 ste sa vzali, však?)

Áno, vtedy sme už čakali nášho syna Jakuba. Chceli sme si vyskúšať, ako budeme fungovať ako rodina. Ja som túžil mať rodinu, ale Silvinka ešte chcela robiť doktorát. Povedal som jej: „Budeš ho robiť s bruškom.“ A nakoniec to tak skutočne bolo. Po jej obhajobe doktorátu sme leteli z Bratislavy do Košíc. Bola už v takom štádiu tehotenstva, že v lietadle ležala na troch sedadlách. Hneď ako sme dorazili domov, bolo to jasné – čoskoro nato sa narodil Kubo. Dnes sa už pripravuje na medicínu. Naša mladšia, šestnásťročná Ivanka, nedávno prišla s nápadom, že by si chcela vyskúšať prácu za dídžejským pultom. Manželke sa pri tej predstave okamžite nahnuli slzy do očí. Vzlykala, že je to náročná brandža plná nástrah. Upokojoval som ju: „Len pokoj, dnes už majú dídžejovia bodyguardov.“ Deti rastú, ale my nestarneme (smiech).

(Ďalšia z vašich najhranejších pesničiek je Večnosť.)

To je taká zvláštnosť. Dokonca mi niekto povedal, že sa drží veľmi vysoko v pohrebných hitparádach... Citujú ju farári... Myslím si, že každý človek nejako premýšľa o smrti a o tom, čo nasleduje. Či už veríte v posmrtný život, alebo prijmiete, že sa všetko rozloží v rámci entropie a nakoniec sa z vás stane napríklad dážďovka alebo žihľava. Verím, že energia, ktorú každý vyžaruje, musí niekam ďalej putovať. Mimochodom, je veľmi zaujímavé, ako si niektorí naši poslucháči interpretujú texty podľa seba. Napríklad „už viem, čo znamená byť za vodou“ – niekomu pripomína smrť, inému napríklad odlúčenie. Jeden známy mi hovoril, že v tom našiel svoj príbeh, keď jeho priateľka odišla študovať do Ameriky. A, samozrejme, klipy potom posúvajú celý kontext pesničky ešte ďalej. Filmový dosah je väčší a dokáže otvoriť ďalšie roviny. To mám na hudbe a jej vizuálnej stránke rád.

(Do tretice – ako vznikla pesnička Čím to je?)

Prekvapivo vznikla v Písku. Očakávam, že tam raz budeme mať nejakú malú plaketu. Pieseň sa už asi dvanásť rokov na Slovensku učí v rámci literatúry siedmeho ročníka. Moje deti raz prišli domov s tým, že sa v škole učia o No Name a že pani učiteľky chcú, aby som prišiel do školy a urobil výklad piesne. Syn na to okamžite reagoval: „Ale nechod, budem sa cítiť trápne.“ Dcéra ma zarazila ešte viac: „Na rovinu ti hovorím, že tam nejdeš!“ (smiech) A to všetko sa stalo ešte pred mojou štyridsiatkou. To je krásna meta. Nedávno mi tiež niekto hovoril, že pesnička bola zaradená aj do učebníc hudobnej náuky v Českej republike. Ale aby som sa vrátil k jej vzniku. Bolo to v čase, keď sme ešte bývali po dvoch na hotelových izbách. Ešte sme neboli „páni v rokoch“, ktorí chrápu (smiech). Pamätám si, že som bol na izbe s bratom Ivanom a vtedy hovorím: „Pane Bože, chce to megahit, pošli niečo!“

(Nebesá vám teda zoslali Čím to je. Vedeli ste hneď, že bude pesnička trhať hitparády? Dá sa to spoznať?)

Áno, dá. Máte pocit, že sa spojilo niečo, čo sa zdanlivo spojiť nedá. Niekto tomu hovorí múza.

(Tiež sa hovorí, že tie najlepšie nápady prichádzajú v hodine medzi psom a vlkom, teda medzi tretou a štvrtou ráno. Aká je vaša skúsenosť?)

Áno, múza často prichádza nadržanom alebo vo chvíľach, keď ste sama so sebou a svetom, nezáleží na tom, či ste šťastná, nešťastná, vydatá alebo slobodná. Ide o ten moment sústredenia, keď ste len vy a bod sveta. Práve v tom okamihu totálneho sústredenia prichádza inšpirácia. Alebo ani nie (smiech). Ja to rád vysvetľujem na príklade komína: keď sa pozriete smerom hore cez vysoký komín, vidíte jasné nebo plné hviezd, pretože komín eliminuje svetelný smog. Rovnako tak keď ste v úplnom sústredení – vypnete telefón, odložíte všetko, čo vás rozptyľuje –, zostáva priestor len na to, čo má prísť. A s Čím to je to bolo úplne jasné.

(Ste autorom textu aj hudby.

A pamätám si, že som chalanom z kapely povedal: „Chlapci, mám obrovský hit Čím to je!“ A náš vtedajší basák povedal: „Mám z toho husiu kožu. To je bomba!“ V tej chvíli sme vedeli, že Čím to je bude pravdepodobne hit – ak sa dostane do rádií. To je dôležité spomenúť. Môžete mať tú najlepšiu pesničku, ale ak nedostane priestor, nemá šancu uspieť. To nám potvrdil aj Karel Gott, ktorý raz povedal: „Igor, môžete byť najlepší spevák, herec, umelec, muzikant. Ale ak sa nenájde niekto, kto vám dá šancu, vaše úsilie je úplne zbytočné.“ Čím to je malo šťastie, dostalo priestor hádam úplne všade.

(Ako sa dnes mení nálada v hudobnom priemysle?

Trh sa dnes výrazne atomizuje. Keď sme začínali v Česku, existovalo 55 rádií, z ktorých každé bolo svojbytné, každé malo svoj vlastný charakter. Dnes by to nebolo udržateľné. O tom, čo sa bude hrať, rozhodujú traja ľudia, pretože rádiá sú prepojené do veľkých sietí. Dnes je oveľa ťažšie dostať do éteru diverzitu. Predtým boli rádiá slobodnejšie. Nechcem im to však vyčítať – naopak, som im vďačný, pretože nás stvorili. Napriek tomu mám niekedy pocit, ako keby im chýbala odvaha. Našťastie stále platí, že to, čo je skutočne kvalitné, si svoju cestu nakoniec nájde. Napríklad pred tromi rokmi sme prišli s piesňou Chýbajú nám elity. Je to závažná téma v spoločnosti, ktorá zarezovala a s ktorou sme znovu trafili klince po hlavičke. Jeden môj priateľ – kybernetik, investor a filozof – hovorí, že dnes je potrebné „hacknúť systém“, aby ste dokázali zaujať. Ak budete spievať niečo v štýle „mám ťa rád, milujem ťa, pôjdeme krajinou...“, tak to robí každá druhá kapela. Ale keď nahlas vykričnete „Chýbajú nám elity!“, vzbudíte pozornosť. Keby sme dnes začínali od nuly, keby sme nemali piesne ako Ty a tvoja sestra alebo Čím to je a keby Chýbajú nám elity bola naša prvá skladba, každý by si nás s ňou spojil. A to je podľa mňa nesmierne dôležité – mať niečo, čo sa ľuďom vryje do pamäti.

(Keď vás tak počúvam, mám pocit, že z vás trochu hovorí ekonóm. A vy ste skutočne vyštudovali ekonómiu.

Áno, po dokončení vysokej školy v Banskej Bystrici na Katedre činoherného divadla som mal pocit, že mám veľa času – čo, samozrejme, nebola úplne pravda. Vtedy som zlanáril nášho bývalého basáka a spoločne sme sa prihlásili na vysokú školu ekonomickú. Už sme boli „starí capi“, sedeli sme v prvej lavici, bavili sme profesorky a náramne sme si to užívali.

(Čo matematika, nemali ste s ňou problémy?

Matematika nikdy nebola moja silná stránka. Na umeleckých školách, ktoré som vyštudoval, sa nevyučovala, mal som teda medzery. Nebolo ľahké to dobehnúť. Je to krásna veda, ale vyžaduje čas a trpezlivosť. Musíte sa k výsledkom prepočítavať a odsedieť si to.

(Čo skúšky?

S nimi to bolo zložité. Neurobil som matiku 1, matiku 2 a dekan hovorí: „Vitajte v mojom fanklube!“ Vyhodil ma a ďalší rok som to musel opakovať. Nakoniec som si urobil titul bakalára, ale ďalej som už nepokračoval. Ekonómia ma bavila, ale matematika ma nakoniec odradila od ďalšieho štúdia. No aj táto skúsenosť mi veľa dala. Predstavte si, že súčasťou mojej bakalárskej práce bola analýza a návrh na zefektívnenie služieb autovlakov na Slovensku a v Česku.

(Na muzikanta to neznie veľmi poeticky. O čo konkrétne išlo?

V tom čase jazdil autovlak z Košíc cez Poprad až do Prahy, ale jeho kapacita bola obmedzená na vozidlá do výšky 155 centimetrov. Rozhodol som sa to zmeniť. Osobne som navštívil zástupcov železničných spoločností na Slovensku aj v Prahe, konzultoval som s odborníkmi na dopravu a podarilo sa mi získať podporu až na prezídiu Slovenskej republiky. Vďaka tomu od 30. januára 2011 môžu autovlaky prepravovať vozidlá až do výšky 200 centimetrov. Tento krok zvýšil kapacitu prepravy o tisíce áut ročne.

(Máte z toho tantiémy?

Nemám z toho vôbec nič, len dobrý pocit. Veľkým zadosťučinením pre mňa bolo, že moja práca mala konkrétny vplyv a rešpektujú ma aj ľudia v tejto oblasti. Ale potom som sa vrátil zase späť na umeleckú pôdu. Urobil som si doktorát na Akadémii umenia v Banskej Bystrici, kde dnes tiež učím.

(Už ste spomenuli Karla Gotta. Ako naňho spomínate?

Naša spolupráca bola veľmi osobitá a nesmierne príjemná. Došlo k nej vďaka Karlovi. Mal nás rád a sám nás oslovil. Boli sme súčasťou osláv jeho sedemdesiatky v O2 aréne, kde sme mu mali zaspievať Včielku Maju. Vymyslel som, že by sme sa mohli trochu drzo pohrať s rýmom „Maja“ a „Kája“. V kapele to vyvolalo trochu rozpor. Zdalo sa im to príliš trúfalé. Chalani sa pýtali: „Ako si to môžeš dovoliť? Čo na

to Karel?“ A ja im hovorím: „Pripúšťam, že sa môžem myliť, aj keď sa mi to veľmi často nestáva.“ (smiech) Navrhol som kompromis: „Pripravíme dve verzie a necháme to na Karlovi, nech si vyberie. No hádajte, ktorú verziu si vybral. A tak sme ako relatívne mladá kapela zo Slovenska stáli na obrovskom pódii a na plné ústa sme spievali: „... včielka Maja. A dneska slaví náš kamarát Kája...“ Po vystúpení za nami Karel prišiel a povedal: „Chlapci, klobúk dole, to bol najlepší aranžmán celého večera.“ Tieto slová si budem pamätať navždy. To bolo prvýkrát, keď sme sa oľakali.

(Ako to pokračovalo?

Chvíľu sme okolo seba len tak chodili. Potom však Karel prišiel s tým, že od nás nič nemá vo svojom repertoári. Povedal som: „Majstre, to ma naozaj teší a cítim sa poctený. Ale ak nám napadne niečo, čo bude hodné spojenia Karel Gott a No Name, určite vám zavoláme. Pokiaľ nám však nič mimoriadne nenapadne, zostaneme pri tom, že sa budeme ďalej rešpektovať a vážiť si jeden druhého.“ S Karlom ste nemohli mať štyri obyčajné duety – musel byť jeden a mimoriadny. Karel sa na mňa pozrel a s úsmevom povedal: „Igor, toto som ešte nikdy nepočul.“ Takú odpoveď skrátka vôbec nečakal. Bol totiž zvyknutý, že autori okamžite na druhý deň pokorne pricupitali s pripravenou skladbou. Ale my sme chceli, aby to bolo dokonalé, presne tak, ako si to zaslúžil.

(Ako dlho trvalo, kým ste zdvihli telefón a Majstrovi zavolali?

Tri roky trvalo, kým vznikla pesnička Kto dokáže. Pôvodne sme ju napísali na deväťdesiate výročie vysielania rádia na Slovensku, mimochodom, výročie prvého vysielania rádia v Československu, ktoré sa uskutočnilo v Košiciach. Premiéru sme mali v Slovenskom rozhlase, konkrétne v estrádnej sále Štúdia 5. Vtedy náš klávesák nadhodil: „Ty kokos, dajme to Kájovi!“ Bolo to so živým orchestrom SOSR – Symfonickým orchestrom Slovenského rozhlasu. A tak sme zobrali odvahu a zavolali. Telefón zdvihla Ivanka, ktorá nám povedala, že Karel nie je doma. Večer mi však zazvonil telefón a ozvalo sa: „Tu Karel Gott, Igor. Počul som, že máte pre mňa song.“ A ja som zase trochu drzo odpovedal: „Áno, Majstre, máme, ale zadarmo to nebude – nemyslím peniaze, ale chceme, aby to bol duet.“ Karel sa len šibalsky zasmial a povedal: „S tým sa počíta!“ S naším vtedajším manažérom sme potom pieseň prezentovali priamo na Bertramke. Sedeli sme pri stole s Ivankou a Karlom. Pustili sme nahrávku, Karel si ju vypočul a okamžite povedal: „Ideme do toho!“ Keď sme pieseň nahrávali v štúdiu Ondreja Soukupa, Ondřej si nahrávku pustil, otočil sa k nám a vyhlásil: „Symfoňák? To sa dnes už veľmi nerobí.“ Bola to nádherná práca, na ktorú dodnes radi spomíname. Klip už má milióny zhladnutí.

(Hrali ste pesničku aj naživo?

Jediné živé vystúpenie s touto piesňou sme odohrali na finále Impuls mejdanu pred 17-tisíc divákmi. To už bolo v čase, keď na tom Karel zdravotne nebol najlepšie. Nechceli sme hrať z playbacku, a tak sme zase trochu drzo navrhli, že by sme to zahrli len s klavírom – šansónovo. Karel zavtipkoval: „Šansónovo, len na chlapcov, áno?“ Ale súhlasil. Nakoniec nám po vystúpení povedal: „Chlapci, spadol mi obrovský balvan zo srdca.“ Dopadlo to fantasticky a bol to nezabudnuteľný moment. Povedal som mu vtedy: „Majstre, toto je za odmenu.“

(Iste máte s Karlom Gottom veľa ďalších zážitkov. Vybavíte si nejakú príhodu?

Mal som na ňom rád, ako dokázal pohotovo a vtipne glosovať dianie okolo seba. Raz mi u nich doma v kuchyni povedal: „Igor, ak máš niekedy slúžku, potom jedine Filipínku. Tá nikdy žiadnu knihu nenapíše.“ (smiech) Spomínam si, že ešte v začiatkoch našej spolupráce sme k nemu prišli vystresovaní z toho, že ideme spievať s Majstrom. On nás však hneď zastavil: „Nie, nie, chlapci, najskôr si dáme obedík a čapovaný Plzeň, potom bude filozofia, história, anekdoty...“ To miloval. „Ak zostane čas, tak si zaspievame.“ Rituály v našej brandži majú svoj význam. A aj Ivanka sa o nás vždy výborne starala. Raz, tesne pred koncertom česala Karla v šatni – a potom s hrebeňom úplne plynule prešla na mňa (smiech). Tieto okamihy zostávajú v srdci navždy. A potom si pamätám, ako sme boli na obede s Ivankou a ich dcérou Charlottkou. Bavili sme sa o muzike a ja Charlottke hovorím: „Skús si písať muziku a texty sama, inak budeš závislá od toho, čo ti napíšu druhí. Pamätaj, o dvadsať rokov sa stretne a ty mi povieš: ‚Ujo Igor, mal si pravdu.‘“ Karel sa smial a hovorí: „Som za, ruku na to! O dvadsať rokov všetci tu!“ Lenže už vtedy vedel, že je zle.

(Nemali by texty písať textári?

Prečo? Často hovorím študentom: „Skúšajte písať hudbu aj texty.“ A majú podobné predsudky ako vy, namietajú: „Nie sme textári.“ Ja im hovorím: „Kde je napísané, že textári nie ste práve vy?“ Musíte to skúšať, aby ste sa vypísali. S textami mám krásny zážitok.

(Rozprávajte.

Vzal som v Banskej Bystrici študentov spievať do rozhlasu. Hneď pri vstupe bol vrátnik a hovorí mi: „Pán Timko, môžem s vami hovoriť?“ Klasika. Trošku som ho odbil: „Stavím sa za vami na spiatočnej ceste.“ Bral som to tak: „Bože, vrátnik!“ Pri odchode ma znova zastavil a do ruky mi dával lajstre: „Mám nejaké texty.“ Ja veľa textov dostávam do schránky. Ľudia mi píšu, že je to pre No Name. Zo slušnosti som mu teda sľúbil, že sa na to potom v pokoji pozriem. A zrazu z neho len tak mimochodom vypadlo, že kedysi napísal Maturantky pre Petra Lipu. „Vždy keď idú maturantky mestom, cítim jemnú vôňu omamnú...“ Bol som pať: Taký intelektuál, a vrátnik? Bol na dôchodku a pri tom písal songy. To ma preľakalo. Uvedomil som si, že by sme nemali ľudí odsudzovať ani podceňovať, pretože nikdy nevieme, kým a odkiaľ sú a čo majú za sebou. Texty som si potom naozaj starostlivo prečítal a prepíjal som ho so svojimi študentmi.

(Vy ste vyrastali v osemdesiatych rokoch na sídlisku, je to tak?

Áno, boli sme panelákové deti. Otec pochádza zo štrnástich detí a mama z piatich, takže máme 48 bratrancov a sesterníc. Keď som sa ženil ako druhý najstarší syn, otec hovoril: „Bud' grand, pozvi všetkých.“ A tak sme mali svadbu s 250 hosťami. Manželka si pôvodne priala malú, komornú svadbu, ale to jej nevyšlo. Dva dni pred svadbou bratrance navážali alkohol a ja som mal stále strach, že ho bude málo. Hovorí sa, že na svadbu stačí pol deci tvrdého alkoholu na osobu, deci vína a dve deci nealka. Ale poznáte to, radšej som počítal veľkorysejšie: dve deci tvrdého, pol litra vína a liter nealka na hlavu. Z toho, čo nám zostalo, sme ešte potom pokrstili moje dieťa, bratovo dieťa, a dokonca sme s ním zapili aj bratovu svadbu. Zaujímavá bola aj situácia s Mekym Žbirkom, ktorý mal v rovnaký deň koncert v budove o poschodie nižšie. Išiel som mu predstaviť svoju nevestu a Meko mi povedal: „Oceňujem, mladý, že sa ženíš napriek brandži, v ktorej žiješ.“

(Ako sa zrodil sen, že sa stanete slávnou kapelou?

Myslím, že ten sen sa postupne formoval už odmalička. Náš otec hral dvadsať rokov na svadbách a rôznych zábavách, takže hudbu sme mali v krvi. Všetci štyria bratia sme od detstva navštevovali ľudové školy umenia a od roku 1992 sme začali hrať s otcom. Náš bubeník Ivan mal vtedy iba dvanásť rokov, a napriek tomu sme absolvovali nočné šichty. Dnes by možno otca zavreli za „zneužívanie detí na prácu“ (smiech). Otec jednoducho prišiel z práce, naložil nás do auta a išli sme. Hrali sme svadby, čaje, Silvestre, párty – často od pol štvrtej popoludní do pol štvrtej ráno. Raz sme hrali na svadbe v jednej dedine pri Košiciach. Bolo už sedem hodín ráno, nevesta so ženichom dávno preč, hostia značne unavení, ale stále chceli počuť: „Tá naša Anička...“ Hovorím otcovi: „Balíme, končíme!“ A on ma okríkol: „Doboha, hraj, sú tu hostia!“ A tak sme hrali až do ôsmej ráno, keď konečne prišiel ich autobus a odišli domov. Bola to naša záchrana.

(Boli ste niečo ako Kelly Family.

Áno, presne tak. Ale potom sme raz otcovi povedali, že chceme skončiť. Bolo to náročné, cez víkendy sme sa nevyspali, peniaze boli malé, a my sme chceli skúsiť vlastnú tvorbu. Otec bol najskôr zaskočený, spadla mu sánka, ale nakoniec to vzal. V roku 1996 sme vyhrali súťaž Košický zlatý poklad, čo nám otvorilo dvere. Prvý album síce nebol úplne úspešný, ale potom prišla pesnička Ty a tvoja sestra, ktorá to na Slovensku prelomila. V Česku nás zase ľudia spoznali vďaka skladbe Žily. Tieto piesne nás dostali tam, kde sme dnes.

(Vráťme sa ešte na chvíľu na košické sídlisko, kde ste v detskej izbičke vyrastali s tromi bratmi. Čo vám to dalo?

Súdržnosť a silné súrodenecké puto. To medzi nami fungovalo už od útleho veku a je medzi nami dodnes. Ťažko sa to dá vysvetliť slovami. Celkom určite viem, že by som nikdy nešiel proti svojmu bratovi. Znie to možno ako klíšé z prostredia sicílskej mafie, ale je to tak. A viem, že ani oni ma nikdy nezradia. Každý z nás má svoje chyby a každý sme trochu iný. Nieкто je lepší manažér, nieкто menej precízny... Ale na tom nezáleží, pretože sme rodina. Tá spolupatričnosť, ktorú sme si vybudovali v našej detskej izbe, je základom všetkého. Vždy sme slúžili jednému cieľu. Keď bolo potrebné sa uskromniť, prijali sme to spoločne a všetci sme sklonili hlavu. Keď sme ako chlapci hrali futbal, boli sme ochotní nechať na ihrisku srdce i dušu. Aj v kapele každý slúži celku. Ide o kapelu, nie o jednotlivcov, v tom máme všetci jasno.

(Počkajte, nedostávate občas ponuky len vy ako frontman?

To sa stáva. Občas mám ponuky od sponzorov, že mi dajú kuchynskú linku za jeden rozhovor. To však odmietam, pretože by to narušilo našu rovnováhu. Bratia aj ostatní členovia kapely si veci kupujú sami, tak prečo by som ja mal niečo dostať len za rozhovor? A šesť kuchynských liniek nám nikto nedá. Úprimne – koľko lídrov kapiel by si v takej situácii povedalo „radšej nevezmem“? Odmietam aj ponuky na sólové koncerty alebo projekty, pretože nechcem narušiť to, čo sme si vybudovali. Vidíte, možno nás už tá detská izba predurčila na to, že sme tímoví hráči, a som za to vďačný.

(Nepohádate sa niekedy?

Poviem vám to takto. Do dievčat si nelezieme, peniaze máme vyrovnané. Za tie roky sme dokázali eliminovať egá, takže spory sú len konštruktívneho charakteru (smiech).

(Viedli vás rodičia k bratskej súdržnosti?

Rozhodne áno. Keď sme sa ako chlapci pohádali, otec pribehol a zbil nás všetkých bez rozdielu (smiech). Ale to nás naučilo: my sa pohádame, pošleme sa do tých najväčších hlbín, ale o tri minúty je po všetkom a ideme ďalej.

(Vy učíte na umeleckej škole, vaša žena je prodekanka na medicíne. To je zaujímavé spojenie. Ako to funguje z praktickej stránky?

Je to skvelé, vzájomne sa dopĺňame. Naše akademické prostredie má svoje kúzlo – hodnotíme bakalárske, diplomové aj dizertačné práce. Manželka je v tomto ešte o krok ďalej, pretože už habilitovala na docentku, a to ako prvá žena po 30 rokoch v odbore zubného lekárstva v Košiciach. Ona má vysoký výtlak, je veľkou odborníčkou v oblasti parodontológie, čo je vysoko vedecký odbor zaoberajúci sa

sliznicami, epitelom, rakovinou a plakom. Navyše je členkou Európskej asociácie športových zubárov. Čo len podčiarkuje jej záber a vášeň pre to, čo robí.

(Vaša žena je športová zubárka. Čo to zahŕňa?

Športová stomatológia je relatívne nový a rýchlo sa rozvíjajúci odbor. Každý veľký svetový športový klub má dnes svojho zubára, pretože ústna dutina má zásadný vplyv na celkové zdravie a výkonnosť športovcov. Napríklad istý afroamerický futbalista mal prestúpiť do AC Miláno za 15 miliónov eur, ale klubový zubár prestup neodporučil s tým, že hráč mal „peklo v puse“. Výsledok? Prestup sa neuskutočnil a hráč prišiel o zmluvu. Problémy v ústach nemusia byť len viditeľné kazy. Aj prítomnosť skrytej baktérie môže spôsobiť vážne problémy, ako je poškodenie šliach alebo chrupaviek. Športoví zubári dokonca dokážu optimalizáciu starostlivosti o ústnu dutinu zvýšiť výkon športovcov až o 15 %, čo je v profesionálnom športe obrovské číslo. Občas sa pozerám na fotky futbalistov, ktorí sa smejú s otvorenými ústami, a hovorím manželke: „Silvi, pozri, ten má zápal ďasien!“ Ona sa smeje: „Keď už to vidíš ty, tak je to naozaj evidentné.“ Zápal ďasien môže mať zásadný vplyv na celkový zdravotný stav športovca. Bohužiaľ, sú aj prípady, keď mladí športovci skolabujú a zomrú priamo na ihrisku. Často sa objavuje podozrenie, že problém mohol mať spojitosť s ústnou dutinou – napríklad prítomnosť baktérií, ktoré sa z úst rozšírili do srdca alebo iných orgánov. Tiež sa ukazuje priama súvislosť medzi zvýšeným rizikom zranenia a zanedbanou starostlivosťou o zuby a ústnu dutinu. Ako hovorím, stav zubov má priamy vplyv na zdravie a kariéru športovcov.

(Hovoríte ako kniha. To by ma teda zaujímal, o čom sa s manželkou rozprávate doma v kuchyni.

Keď som doma, snažím sa variť.

(Čo varíte?

Držím sa jednoduchých jedál, ako sú francúzske zemiaky, rizoto alebo cestoviny. Do zložitejších vecí sa nepúšťam. Manželka tvrdí, že robím najlepšie špagety aglio e olio. A pri jedle sa rozprávame o všetkom možnom. Baví ma nazerať do jej sveta a ona zase rada objavuje ten môj. Keď ju sprevádzam na lekárske kongresy plné akademikov, schovám si svoje ego do kufra auta a stávam sa šoférom, kamarátom a partňákom. Naopak, keď je so mnou v zákulisí koncertu ona, vie sa zase ona skloniť pred našou brandžou. Navzájom sa dopĺňame.

(Nie je dvojkariérové manželstvo náročné?

Je, ale zvládame to. Naše deti prirodzene vyrastajú v prostredí, kde sú učenie a práca súčasťou života. Náš osemnásťročný syn Kubo má dve brigády a súčasne sa pripravuje na medicínu. Keď začal naberať rozum a chápať, ako veci fungujú, povedal som mu: „Nám nikto nič zadarmo nedal. Ak chceš peniaze, zarob si ich.“ A tak si našiel brigádu. Už sa odhlásil z našich platobných kariet – keď si objedná jedlo, nám to necinkne. Je to jeho, platí si to sám. Dcéra si privyrába ako čašníčka v horskom hoteli v Tatranskej Lomnici, a keď je nedeľa, má dvojnásobnú radosť vďaka stopercentným príplatkom. Ja sa celý život držím hesla, že žiadna práca nie je hanba.

(Na budúci rok oslávi vaša kapela tridsať rokov. Nezdá sa vám, že to ubehlo neskutočne rýchlo?

Keď si spomeniem na tisíce hodín strávených na diaľniciach a na zastávkach pri čerpacích staniciach, myslím si, že to zase také rýchle nebolo. Každé ráno, keď vstanem, v myšlienkach si rýchlo prejdem spomienky, zrekapitulujem ich a zamyslím sa nad tým, kam smerujem. Snažím sa nežiť len prítomným okamihom, ale pozrieť sa na svoj život s nadhľadom a zo širšej perspektívy. Vďaka tomu mi nepripadá, že je život krátky a rýchlo ubieha.

Foto: Anett Jodar

„A moja dlaň nedá zbohom tvojej dlani, ty si moja prvá, čo dala si mi svetlo, ako ráno na svitaní. Nech trvá...“ Hit s názvom Prvá zložil Igor Timko pre svoju manželku Silviu. „Je naladená na rovnakú vlnu ako ja. To je na nej neuveriteľne sexi. Spoločne súznie,“ pochvaľuje si svoje manželstvo.

Foto: Anett Jodar, Profimedia.sk

„Deti rastú, ale my nestarneme.“

„Už viem, ako chutí večnosť, jej chuť je trpká, chýba mi tvoj smiech...“ Jedna z najhranejších pesničiek kapely No Name. „To je taká zvláštnosť,“ komentuje spevák Igor Timko. „Dokonca mi niekto povedal, že sa Večnosť drží veľmi vysoko v pohrebných hitparádach.“

„Múza prichádza často nadržanom.“

Slovenská rocková skupina No Name vznikla v auguste 1996 v Košiciach.

„Matematika nikdy nebola moja silná stránka.“

&& „Čím to je, čím to je, že rieka do mora sa vlieva a ten, čo nevie spievať, spieva...“ Jeden z najznámejších hitov kapely No Name. Fotografia je z roku 2006, keď oslavovali desať rokov.

Foto: Profimedia.sk, archív Igor Timko

„Karel Gott nás mal rád a sám nás oslovil.“

%! Mgr. art. Igor Timko, ArtD., aj jeho žena doc. MUDr. Silvia Timková, Ph.D. (sedí úplne vľavo), sú obaja vysokoškolskými pedagógmi. On učí na banskobystrickej Akadémii umení, ona je prodekankou lekárskej fakulty. „Baví ma nazerať do jej sveta a ona zase rada objavuje ten môj. Keď ju sprevádzam na lekárske kongresy plné akademikov, schovám si svoje ego do kufra auta a stávam sa šoférom, kamarátom a parťákom,“ hovorí spevák. Na fotografii sú s nimi jej akademickí kolegovia z Lekárskej fakulty **Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach**.

„Kto dokáže výzvu zovrieť v päste a ľuďom nádej dať, nech zotrvá v ceste,“ znie text piesne, ktorú kapela No Name pripravila ako dueto s Karlom Gottom. Na fotografii z roku 2011 sú Monika Bagárová, Gabriela Gunčíková, Karel Gott a Igor Timko. „Kofkokrát za posledné som ti kúpil kvety. Ty radšej vezmeš mi aj posledné cigarety. Ďakujem ti, že sme spolu žili, preťal som si žily.“ Jeden z hitov, ktorý kapele No Name urobil meno. „V Česku nás ľudia spoznali vďaka skladbe Žily,“ spomína Igor Timko.

„Nikdy by som nešiel proti bratovi.“

Foto: Anett Jodar Na budúci rok v auguste oslávi No Name tridsať rokov. „Náležite to oslávime veľkolepým koncertom v pražskej O2 aréne v magický dátum 12. 12. 2026. Myslím si, že budú musieť vypraviť špeciálne lietadlo z Košíc,“ smeje sa frontman šesťčlennej kapely (zľava: basák Pavol Jakab, klávesy Zoli Sallai, spev Igor Timko, gitara Roman Timko, bicie Ivan Timko a gitara Dušan Timko).

Autor: Karolína Lišková